

Nội dung bài diễn thuyết – học sinh A

Xin chào các ông bà và anh chị, các con chiến trong giáo xứ. Tôi tên là Agnes Gonxha Bojaxhiu. Tôi mang tên này cho đến năm 1937. Bây giờ, các ông bà và anh chị có thể biết tôi là Mẹ Teresa. Tôi đã đi xa để giúp đỡ những người nghèo, không có nơi ăn chỗ ở. Tôi muốn chia sẻ về tất cả những gì đã xảy ra trong cuộc đời mình. Tôi sinh ra tại một thành phố lớn ở Skopje, Macedonia, một thành phố của trên Hy Lạp vào ngày 26 tháng 8 năm 1910. Tôi có một anh trai, Lazar (sinh năm 1907) và một chị gái (Alga sinh năm 1904). Tôi có cha mẹ đỡ đầu mà tôi luôn thương yêu. Tên của họ là Nikole và Drana. Nikola, bố tôi là một thương nhân đáng kính và mẹ tôi xuất thân ‘xuất thân’ từ một gia đình giàu có và điều đó làm cho gia đình tôi cũng thuộc loại giàu có. Tuổi thơ của tôi rất hạnh phúc cho đến năm 1919.

Mọi điều kết thúc bằng một thảm họa. Bố tôi qua đời khi tôi lên 9 tuổi, để lại mẹ tôi phải bắt đầu việc buôn bán hàng thêu và vải nhằm nuôi sống gia đình. Nhưng ngay sau đó, gia đình rơi vào đau buồn. Sau cái chết của bố tôi, số tiền tiết kiệm của gia đình cũng hết dần. Cuộc sống gia đình tôi trở nên khó khăn hơn. Ngày qua ngày mẹ tôi cảm thấy rất cô đơn. Tôi đi học tại trường Thiên Chúa giáo Lyceum, nơi tôi được phát hiện là học sinh giỏi.

Ở tuổi 18, tôi đã tự ra quyết định. Sau đó tôi đi theo tâm nguyện làm một nữ tu truyền đạo Thiên Chúa giáo. Công việc đã chuyển tôi đến Ấn Độ. Tôi chưa bao giờ kết hôn hoặc có con. Nhưng tôi vẫn thấy hạnh phúc cho tới lúc này.

Trước khi rời Ấn Độ, sự nuối tiếc lớn nhất của tôi là từ bỏ cuộc sống hạnh phúc và rời bỏ gia đình đi đến một đất nước xa xôi. Sau đó tôi đã ra đi vào năm 1928 trên một chuyến hành trình dài đến Ấn Độ. Trên đường đi, một người phụ nữ khác đi theo tâm nguyện cũng tham gia vào chuyến đi với tôi. Tên của cô ấy là Betika Kajnc. Mỗi ngày trong chuyến đi đó, tôi đọc một đoạn trong bài kinh lần tràng hạt rôze. Mỗi đoạn là lời cầu nguyện cho một ngày. Mỗi ngày, việc đọc kinh diễn ra trong khoảng một tiếng đồng hồ. Đoạn kinh vô tội đầu tiên luôn luôn bắt đầu trong lời cầu nguyện này, một đoạn rất nổi tiếng mà các ông bà và anh chị có thể đã biết đến: “*Lạy cha chúng con ở trên trời*

Chúng con nguyện danh cha cả sang

Nước cha trị đến

Ý cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời

Xin cha cho chúng con hôm nay lương thực hàng ngày

Và tha nợ cho chúng con

Cũng như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con

Xin cha chớ để chúng con sa trước cám dỗ

Xin cứu chúng con khỏi mọi sự dữ.”

Đó là năm 1929 khi người bạn đồng hành và tôi đến Ấn Độ. Khi chúng tôi đi dạo quanh các con đường, có những người chỉ sống trên vỉa hè. Cả hai chúng tôi đều bắt đầu bằng việc mở cuốn kinh thánh và bắt đầu đọc những mẫu chuyện trong Kinh Cựu Ước cho họ. Tôi bắt đầu giúp họ tìm chỗ ở. Rất khó khăn nhưng Betika và tôi xoay sở để tìm ra một số chỗ. Lương thực bắt đầu được phân phát. Mọi người trở nên hạnh phúc hơn trước khi chúng tôi đến. Vào năm 1937, tôi đã đọc lời khấn trọn đời để trở thành một nữ tu truyền đạo Thiên Chúa giáo và sau đó tôi chọn tên Teresa sau thánh Théséra thuộc dòng Lisieux.

Vào năm 1948, tôi bắt đầu làm việc vì những người nghèo nhất. Tôi có thể cảm nhận được rằng tôi đang thực sự dạy những người này biết về Chúa.

Vào năm 1979 đó là một ngày tuyệt vời, tôi nhận giải thưởng Nobel về hòa bình năm 1979. Giải thưởng trị giá hơn một triệu đô la. Và thử đoán xem nào? Tôi đã hiến tặng tất cả số tiền đó cho người nghèo. Mình sẵn sàng từ bỏ tất cả số tiền cho những người mà tôi quan tâm. Tôi biết là tôi đã làm một điều đúng đắn.

Vào năm 1990, tôi bị yêu cầu từ chức sơ đứng đầu, nhưng sau đó tôi sớm được bầu vào vị trí mẹ bề trên.

Đó là năm 1996, khi sức khỏe của tôi dần dần trở nên xấu đi. Tôi bị ngã và bị gãy xương cổ vào tháng tư; tôi bị sốt và động mạch trái không hoạt động được nữa vào tháng tám; tôi phải điều trị nhiễm trùng cổ và bệnh tim tái phát vào tháng chín; nhập viện lại vì đau cổ và khó thở vào ngày 22 tháng 11. Sau đó vào năm 1997, tôi qua đời.

Tôi muốn mọi người nhớ đến tôi như là một người giúp đỡ những người nghèo. Người đã dạy cho họ biết về Chúa. Tôi nghĩ rằng tôi khác với người khác vì tôi đã chỉ ra cách Chúa đối với mọi

người và giúp họ trong cuộc sống bằng cách cho họ TẤT CẢ số tiền trong giải thưởng Nobel vì hòa bình. Tôi có thể không giúp đỡ mọi người nhưng tôi vẫn giúp. Tôi nói, “ *Nếu tôi xét đoán mọi người, tôi không có thời gian để yêu thương họ*”. Và cảm ơn các con chiến đã đến dự lễ nhà thờ vào chủ nhật này.